

ספארי בטנזניה

פברואר 2026

כתב וצילם: פיקי איש שלום

1

מיסורי נדוטו

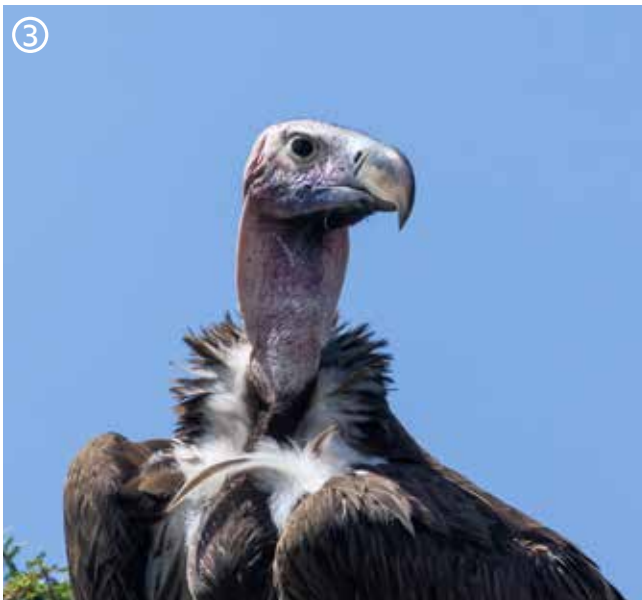
נקישות מקוריהם של המרבו מנגנות לנו שיר ערש הפוך, כי בוקר בא ועת לקום; שיירי חלום או זיכרון צפים על צפירי זריחה: רעמת אריה מתנוססת בעלטת הלילה, צהלה מפוחדת של צבוע, צלליתו הגבנונית נמלטת מהאריה. פעיות אימה של אימפלות, רהטת הימלטות, צווחות פרדה מהחיים. מצהלה מצחקקת של צבוע אחר, שקט מדושן ושבע, יריעות האוהל מנגנות את ליטופה של הרוח. מלחמות הישרדות התחוללו בלילה, בינות לאוהלים. עכשיו שלוות השכמה. ירח מלא שוקע אל מול השמש הזורחת; הוא ממסגר בלבן צוקית חכלילית. היא צובעת בזהוב את צלליתו של פרנקולין קורא ומעורר. המרבו צונחים אל בין האוהלים ללקט שיירים של ארוחת הבוקר שלנו. אני מביט בהם מלקטים מזון ומבין שאיבדתי את מניין הימים. הזמן נקצב כעת על פי שמורות, חוויות, חיות, אפילו באמצעות הארוחות, אך הימים עצמם נעלמו; זורמים זה אל זה ואל הלילות שנבללים יחד. זמן אפריקה.

נפרדים מהמחנה ונוסעים אל בין עופות הבלבר. הם משוטטים זוגות זוגות, נישאים על רגליהם הארוכות, רצים ומאיצים. נוצות ציצית נפרסות ונאספות. העופות עוצרים ונוצות הציצית נסתרות ברוח ומתכנסות והלבירים שוב רצים ועוצרים; רוכנים לצוד לטאה שחומקת בעשבייה הלחה מטל לילה. זוג פרושיות כחולות (Blue-capped Cordon-bleus) מתגפף בנופיו הצפופים של שיח. פעם היא מלטפת את לחיו בלחיה, פעם הוא סורק את נוצות קודקודה. מבטיהם ממוקדים זה בזה, מצועפים מאהבה, או מלחות הבוקר. נקר נובי (Nubian woodpecker) מתנקה, מתופף על הגזע, מקשיב, אולי בת זוגו תענה. הוא מתופף שוב, ועף לכיוון שממנו עולים תיפופי מענה עמומים. חלקת היער מסתיימת והנוף נפתח אל הסוואנות הנפרסות מאופק לאופק, עשירות וירוקות.

עונת ההמלטה בעיצומה. כמויות עצומות של גנו. רועים, נחים, דרוכים.

2

3

עגלים צעירים, חלקם ולדות, שרידי הטבור משתלשלים מהם, אדמדמים עדיין. אימהות מיניקות ומלקקות, מנקות ומנסות לגונן, אך העגלים שרויים בשעשועי מרדפים תמימים. פסי זברה מעטרים את המרחבים את המרחבים. זברה זכר מנסה את מזלו עם נקבה. עולה עליה, גוהר, אך היא ממאמנת, ונמלטת והוא נשמט ממנה ונותר מאחור עם תאוותו. צבאי תומסון וגרנט לוחכים את העשב הירוק; אפיהם רוטטים, קולטים ריחות מאימים. צבי נובח, וכגוף אחד כל העדרים מרימים ראש, נדרכים ובוחנים את הסביבה. עופרים נדחקים אל חיק אימותיהם. לעת עתה כלום, וכולם חוזרים לשגרה. לא שוקטים, נותרים דרוכים.

התקבצות של עוזניות נגב, רחמי כיפה (Hooded Vultures), נשרים לבני-גב (White-backed Vultures) ונשרים דרומיים (Rüppell's Griffons). שיירי פגר. ראייה מדממת ודוממת לקטל לילי. הנשרים מכרכרים סביב הפגר, מנתרים ממנו ואליו. אין כמעט צורך לריב. יש ביניהם הייררכיה ברורה, חלוקת עבודה יעילה ויש אוכל למכביר. העוזניות העצומות ואז הנשרים הגדולים ולבסוף רחמי הכיפה הצנומים. לכל אחד התמחות משלו ונתחים מתאימים. העוזניות אכלו דיין וכעת הן עומדות דומם. גם הנשרים שבעו ומתרחקים. רחמי הכיפה תוחבים את מקוריהם הקטנים אל בין העצמות, שהולכות ונפשטות מהבשר. זמזום הזובים מתחזק, גם ריח המוות וההבנה שכל הנראה הציידים נמצאים בקרבת מקום.

בהלה אוחזת בלהקה קטנה של קטות צהובות-גרון (Yellow-

1. צוקית כחלילית.
2. פחשיות כחולות.
3. עוזנית נגב.

throated Sandgrouses); קריאות קצובות, והמראה מהירה שמוסיפה טפיחות כנפיים להמולה. את מסלולו של הטנדר חוצה סרוואל (Serval) בריצה שפופה. כל גופו כחישות קשוחה, גמישה ונחושה. כמו כישוף הוא מופיע מבין השיחים, וכמו קסם חרישי נבלע בעשבייה ונעלם בכיוון שאליו עפו הקטות. אין לו זמן להתפלש בכישלונות. אנחנו ממשיכים בעקבותיו, מבחינים בהתגודדות טנדרים, סימן להתרחשות מושכת כלשהי. תומאס הנהג לוחץ על דוושת הגז, חיוך מתפשט על פניו, כי עיניו כבר זיהו את מה שהמשקפות שלנו טרם

הבחינו בו. אנחנו קרבים לעדר הגנו שאת דריכותו ניתן לחתוך בסכין. גם בניביו של הברדלס שמנסה להתגנב אליהם, חומק שפוף בהליכה מהירה, שומר את המאוזן לסוף. אך הגנו מבחינים בו. זכרים מתקבצים לחומה בצורה, עוקבים אחריו בעיניהם, בוטשים ברגליהם, מודיעים לו שחבל על המאמץ. הוא משנה כיוון אל צבי תומסון בודד, אך גם הוא הבחין בו ומתרחק באיטיות בוטחת שמשדרת לברדלס שניסיונו כשל. הוא מתפרקד ורובץ, רק ראשו מציץ משיח, מקווה שהגנו ישכחו ממנו והוא יוכל להתגנב אליהם שוב, אך לשווא. הגנו עוברים על פניו, מאותתים לו שהם יודעים על נוכחותו, והוא נכנע לעת עתה. היום עוד ארוך והמישורים גדושים במספיק טרף אפשרי.

ברדלס שני נח בחורשה קטנה, חוטמו רוחש זבובים טורדניים והוא מוקף בעוד טנדרים, טורדניים אף הם. אין מהם מנוס, אף לא מאיתנו. אנחנו חלק מהעדר התיירותי שדורש את ליטרת הבשר שלו. הברדלס אדיש לנוכחותנו. הסכין לה, כי אנחנו לא מהווים סכנה או מזון. חבל להשחית עלינו מבטים מיותרים. הוא קורס לרבוץ בצל מצטמצם של עץ. כך גם לביאה עייפה ומשועממת, מתרפקת רדומה על גזע עץ, ראשה העוצמתי נח בין כפות רגליה הקטיפתיות. עוד גנו, זברות וצבאים, והתגודדות נוספת של טנדרים וענני אבק של עוד טנדרים שועטים. אנחנו מצטרפים למרדף, סוגרים מרחק, חוצים נחל ומשתלבים במעגל הטנדרים הצפוף. לביאה ואריה רובצים. זבובים עיקשים רוחשים על החוטם והלוע שמוכתמים בשיירי בשר ודם. הם מנמנמים, הזנב מתכשכש מדי פעם כאילו מעצמו. אנחנו ממתנינים. האריה קם, ניגש ללביאה, רוכן, נושך אותה בעורפה ודוחק בה. היא קמה בעצלתיים. הוא מוליך אותה, מתחכך בה, עד שהיא נעתרת ונשכבת. הוא גוהר עליה להזדווגות מהירה. נוהם קלות. אנחנו כלום ומאום בשבילו. הוא נוהם שוב, פוער את לועו, נפרד מהלביאה ושניהם משתרכים בלאות לאותה נקודה שבה רבצו קודם, וקורסים בה לאותה רביצה מנומנמת שלפני ההזדווגות. זמן אפריקה.

זמן המערב מדרבן אותנו ומריץ אותנו הלאה, דרך קיני אורגים ואל עץ שהוא מושבת אורגים סבוכה. שלושה זכרים טווים את קיניהם,

במהירות הולכת וגוברת, ולבסוף מתנתק בייאוש מהקן ועף להביא חומרים להשלמות בנייה.

נהג רכב אחר מעדכן את תומאס במיקומו של נמר, ותומאס נוטש הכול ודוהר. הנוף מיטשטש, הראש נחבט, הגוף מזדעק. עצי שיטה חולפים, הסוואנות מתנדפות, רוח שורקת בטנדר. שוב צולחים את הנהר ומעיפים בוץ. שם מלפנים מעגל טנדרים שמקיף עץ שיטה. תומאס מגיע, מתמרן ונדחק אל תוך המעגל. הנהגים מתחשבים אלה באלה, משתדלים לא להסתיר זה לתייריו של זה. תומאס עוצר ומדמים מנוע, מוכן להניע שוב ולנוע בעקבות תנועותיו של הנמר. במרכז המעגל, על העץ המיתמר, שרוע הנמר על ענף אופקי. חברבורותיו משתלבות בכתמי הצל, זנבו משתלשל מטה ומיטלטל בעצלתיים. גם הוא, כמו האריות וכמו הברדלס, אדיש לנוכחותנו. הוא בשלו, נח. אנחנו שותים בצמא את דמותו האצילית. הוא קם, מתמתח, שריריו משתרגים מתחת לחברבורות. הוא סב על הענף, מתהפך ופוסע באיטיות לאורכו. נעצר, רוכן, מפקק, ניביו נחשפים, גם לשונו הבשרנית והארוכה. הוא מזדקף פעם נוספת, מגיע לגזע וגולש לאורכו בגמישות חתולית. מנתר אל הקרקע, מפסיע חרש בחלל המצומצם שבין שני טנדרים וצולל אל העשבייה הלחה. כפותיו מלטפות פרחים, כתפיו דוחפות אותם, מפנות נתיב בצמחיה. חברבורותיו נמסכות בה והופכות לצל עמום ונעלם.

הסרנגטי

הסרנגטי. בהא הידיעה. כי הוא המרחבים בהם באו לעולם אינסוף ההתרחשויות, אינסופיות מישורי הסוואנה ואינספור בעלי החיים. בצילו של עץ ראשון, לצד דרך הגישה הראשית והמשובשת, שני אריות זכרים, עוזנייה על צמרתו של עץ שני, עוד לביאה בעץ השלישי ועוזנייה

1. רחם כיפה.
2. נשר לבן גב.
3. זברות.
4. קטה צהובת-גרון.

מלפנים גבעול בקן הסרוג והמשורג. הם עוצרים לרגע לבחון את מלאכתם ועפים להביא עוד גבעולים. נקבה עומדת על ענף צדדי ובוחנת את הקינים; חוככת בדעתה באיזה מהקינים לבחור, לאיזה מהזכרים להעניק מחסדיה. מבטה חקרני ושיפוטי, והם מפלרטטים איתה, מפגינים את צבעיהם ואת כישורי הבנייה שלהם. קרני השמש חודרות מבעד לענפים, מאירות את הקינים ואת האורגים, שצבעי הצהוב שלהם זועקים באורה של החמה. אחד הזכרים אווז בתחתית הקן ומתחיל לרקד עליו בהיפוך גוף. כנפיים מתעופפות, זנב מזדקר, ראש פונה בחדות ימינה ושמאלה, ורסיסי צהוב פורחים לכל עבר. מדי פעם הוא שולח מבט לנקבה שמפגינה חוסר עניין. הוא מרפרף בכנפיו

ברביעי. כך עצי אריות ועצי עוזניות בשיכול שורשים, והדרך שנמתחת לאורך קילומטרים רבים מספור; צבאי תומסון וגרנט וגנו, קיוויות ובזים ממיינים שונים. והדרך שנמתחת משובשת, מטביעה משאית בשלולית מאירוע גשם חולף; הנהג יושב לצידה של הקבינה וממתין לחילוף, לא הרחק משני אריות רדומים. הסרנגטי מברך אותנו במרחביו גדושי החיות ובחופת העננים שמשייטים לבנים ותמימים למראה, אף שהם יודעים להיאסף לחשרה ממטירת ממתרים, וביומיים הקרובים הם יממשו את יכולתם הזו פעם או פעמיים, כמעט תמיד אחרי הצהריים. יארגו את איך-ספור ההתרחשויות ועוד אחת למקלעת של גשמי זעף פתאומיים וחולפים. אך כעת זהו האבק שמידפק על ריאותינו ומתאבך בתמרות.

צבאי גרנט מוארכי קרניים פוסעים באצילות צביית. שני צעירי טופי (Topi), אנטילופה ערמונית ומהירה במיוחד, משתעשעים בקרבות ראווה, מצליבים ניצני קרניים, ואז דולקים זה אחר זה סביב העדר שרועה מנומנם. צביית תומסון מניקה עופר, שמתמלא בחיים ראשיתיים. בעברה השני של הדרך עוד התקבצות נשרית סביב פגר. נשרים לבני-גב ועוזניות נוחתים אל הפגר, קטטה קצרה ונשר דרומי ממריא בכבדות שבעה, מתקשה לנסוק, מתרסק בסמוך לעוזנייה ונמלט בריצה מדדה. צבוע מנומר בא לרחרח, חרטומו מזיל ריר תאב, אך העוזניות והנשרים מסרבים לוותר, ולעת עתה הוא נסוג. רובץ ומחכה, אולי ממתין ללהקתו. אנחנו ממשיכים לנסוע ותומאס מבחין במעגל הטנדרים הבלתי נמנע, שמקיף עץ קיגליה אפריקנית (Kigelia) יפה פוארות, שפירותיו משתלשלים כנקניקים נפיליים ונפולים. ביניהם מיטלטל זנב נמרי כמטולטלת שעון. נמר רדום, חברבורותיו מתרפקות על צללי העץ. מענף נוסף משתלשל זנב נמרי שני, אולי שני אחים במנוחה שבין ציד לציד.

הלאה, אל נהר שמצטופפים בו היפופוטמים. עשרות גבים ורדרדים שמנסים להסתתר מחימת החמה. הבהמות מתגלגלות כדי לשמור על

לחות עורן, מתנגשות אלו באלו וניצתות בחמת זעם ובהתלקחויות של קרבות. שאגות של זעף ודחיקות לא ידידותיות, מלוות בנפיות שמתזות רסיסים בוציים. הזעם מצטנן, וההיפופוטמים הניצים מתגלגלים למקומם ונרגעים להיות חביות ורדרדות ועגלגלות עם זוג נחיריים מציץ ועיניים מצומצמות בסנורי האור. הנהר וגדותיו שוקקים התרחשויות. שפיריות מרחפות וחיפושיות זבל עצומות מגלגלות כדורי פרש. עצי שיטה מרשרשים, ג'ירפות רוכנות לאכול ומצוואריהן ממריאים זרזירי בקר (Oxpeckers). זיקית הופכת מצהובה לירוקה וכוח נילוס מלחשש בלשונו. תנין יאור משתזף, אחר צף כבול עץ נסחף. משפחה של קופי ורוטו (Vervet Monkeys) ניזונה מהקנים, תולשת

1. נמר.
2. עץ קיגליה.
3. אורג מסכה ויטלין.
4. אורג בלפכט.

וכמה ולדות - ספק סייחים ספק עיירים - פסיהם עוד חומים, מועדים בין הבוגרים, מחפשים ליטוף ותמיכה. עוד זברות פוסעות לבור מים, מנערות רעמה, נוערות ומתזות לכל עבר. שיירת הזברות מידלדלת, אולי הגענו לסופה, אולי רק אל הפוגה בה, שמתמלאת בעוד ועוד גנו.

היער מידלדל ונפתח לעוד סוואנה, בשוליה ציפורי בישופ (Red Bishops) בורקות באדום ובשחור ותילי טרמיטים מאוכלסים בנמיות. עמוק בסוואנה מהלכות חובות שחורות-בטן (Black-bellied Bustards) ומלקטות מהקרע נמלים וקטות שחורות-פנים (Black-faced Sandgrouses), רוכנות לשלולית ושותות. חשרת עננים מחשיכה שוב את המישורים, עצי שיטה מרשרשים ברוח, גשם קצר ניתן ושוטף. ריח הגשם מחליף את ריח האבק. הרקיע שוב מתבהר, אך לא לאורך זמן, כי אור אחר הצהריים מתעמעם. פגר הגנו שרוי כעת בצללים מעמיקים שהולמים את הצבועים שהתאספו סביבו, מכרסמים מעצמותיו ונאבקים בתנים שחורי-הגב (Black-backed Jackals), שגם רוצים משייריו. כמה מאבקים מתפתחים, יללות ונהמות, צחקוקים ונביחות. תן חוטף שאריות זעומות ונמלט איתן, תן אחר נשכב ומסתתר, ממתיך להזדמנות. שלושה צבועים חושפים שיניים זה מול זה ומשקיעים אותן בצלעות הגנו, שהולכות ומלבינות, בעוד היום הופך לערב מאפיל והולך. אנחנו חייבים לעזוב ולמהר למחנה, לפני שירד הלילה. האור ממשיך להידלדל והדרך להתעקל. מעבר לאחד העיקולים מוליכה נמרה את גורה. הוא נבהל מהטנדר הנוסע ומנתר אל תוך העשבים, מתנתק מאימו. היא עומדת, מודאגת, זוקפת את אוזניה. הכתמים הלבנים שבאחוריהן נחשפים, מסמנים לגור את מיקומה. היא קוראת חרש והוא מצווח בתשובה: יללה גבוהה ושקטה. היא שוב קוראת לו חרש והוא שב ומצווח בפחד, אך נמשך אליה ונחשף, קופץ אל הדרך וחוצה אותה בארבעה ניתורים ושניהם נעלמים עם האור הנמוג ואל תוך העשבייה.

גבעולים ופריחה. הקופים מתרוצצים וחוצים את הדרך. אימא קופה משליכה את תינוקה אל שלולית והוא מתייפח במחאה, רץ אחריה והיא מתעלמת מבכיו. קופה צעירה, אולי אחותו הבכירה, ממחרת אליו, מחבקת אותו ומנקה את פרוותו. הוא מתרפק עליה בפנים עגומים ופגועים והיא מוליכה אותו ואת עלבונו אל אימו, שנמלכה בדעתה וממתינה לו. בגדה השנייה של הנהר מופיעה משפחה של בבונים מטילי אימה וקופי הוורוט נדרכים. הם מתקבצים ונעמדים על רגליהם האחוריות. אחד מהם מתופף בעצבנות על מותניו, וכולם צופים בבעתה בבבונים הקרבים. אימא היפופוטמית מלווה פעוט היפופוטמי במבוך ההיפופוטמים הצפים. הוא עוקב אחריה בעיניים מצומצמות ומתחכך בה. היא מפריחה נפיחה שמבצבצת מהמים כמזרקה, ועדת עננים שמוסעת ברוח פתאומית מתקדרת מעלינו ומתחילה להמטיר גשמי זעף. הקופים נעלמים לבקש מסתור, וההיפופוטמים מתפנקים בגשם, מוסיפים לו תפירות בלתי פוסקות של נפיחות מבוצבצות.

העננים מוסעים ברוח והגשם ממשיך איתם ללחלח פינה אחרת של הסרנגטי. השמיים מתבהרים, ורק כמה עננים לבנים וצמריריים עוטרים תילי סלעים מעוגלים ומצמיחי עצים. על אחד מתרוצצים שפני סלע, לוחכים עלים ודרכים. חרדוני מוואנזה משתזפים בשמש שחזרה ליקוד. הזכר בצבעי סגול ולילך זועקים. נקבות החרדון דהיות יותר, מוסוות וזהירות. אריות נחים לאחר ציד. האריה רובץ בצל, רעמתו שמוטה, זבובים מזמזמים סביב חוטמו. הלביאה מתנקה ומפהקת, ענן הזבובים פורח ושב להתקבץ על אפה. לביאה צעירה ממשיכה לכרסם מצלעות הגנו האכול. שוב מציץ צבוע ממרחק ביטחון, כשמאחוריו מתעגלת שיירה ארוכה של זברות; רבות מהן פוסעות ליעד לא ידוע. אנחנו מלווים את השיירה, נוסעים הפוך מכיוון התקדמותה, מחפשים לאורך קילומטרים את קצה זנבה. הזברות עוצרות לנוח בקבוצות. הן מצטופפות, מרכינות ראש על גבים, משלבות קווים לפסיפס כאוטי, בלתי אפשרי. נהנות מהמגע. ראש מונח על גב, ישבן נדחק אל ישבן,

1. קופי ורוט עצבניים.
2. צבוע מנומר.
3. בבון.
4. זדיר הדור.
5. בישופ אדום דרומי.

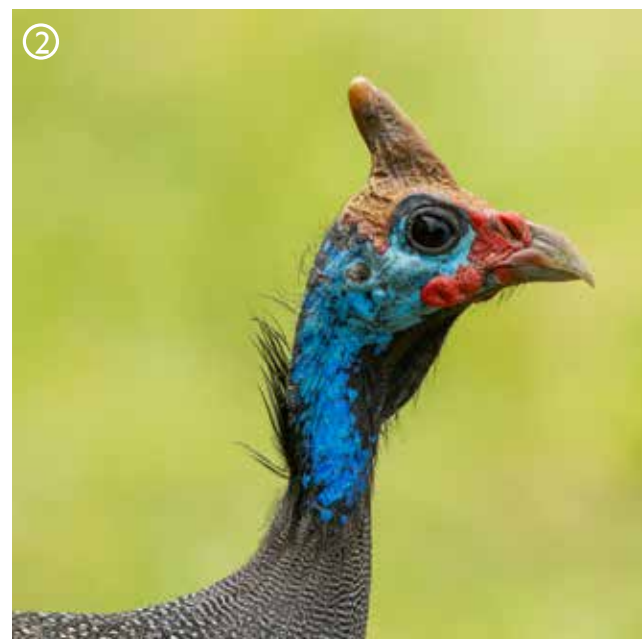

①

מכתש הנגורונגורו

הטנדר מתקדם לאיטו בדרך שיורדת למכתש נגורונגורו. פנסיו מפלסים נתיב בחשכה של טרום השחר, שהתעבתה עוד בערפל כבד, כורים בה כיסים קטנים של אור. ריח של חורף, לחות של יער הר משווני וגשם שירד כל הלילה. האפלה מועצמת בערפל הבוקר. כתם אדום מעומעם מופיע מהאפלה. גלימה מסאית שמעפילה בדרך שבה אנחנו יורדים. מתווים קלושים של עמק שמופיע מבעד לערפל ולעצים הסבוכים. בקתות מקובצות לכפר קטן מתחת לקרעי ענן מרחפים. השמש מתחילה לטפס ולהבקיע דרך בחשכה ובערפל שנקרע לעוד ועוד עננים עצמאיים, מתפזר ונמוג. המכתש נגלה בהדרגה, רוי ירוק עשיר שמנוקד באלפי חיות רועות, נמות, מתגנבות, מיניקות, טורפות ונטרפות. מהמדורות גולשים יערות הגשם ומתמתנים אל מישורי אחו נרחבים ואל אגמים, שאליהם זורמים פלגים רוגעים. הדרך עוברת מתחת לחופות העצים. פה ושם נגלית פיסת שמיים, שנבלעת בעוד צמרת עבותה. כאן מטילה השמש צל, ושם שוב נבלעת בעלווה.

חזיות וטחבים גולשים מטה מהגזעים, ושפן עצים משתופף על ענף מרקיב ומלווה אותנו במבטו הפרוותי. היער מפנה מקומו לאחו. בופאלו עומד בגבול שביניהם, חציו מוצל חציו מואר. אחרים רובצים רגועים על שפת אגם קטן. מאחוריהם וביניהם מרצדים גופים צחורים של שקנאים מצויים השוחים במים העמוקים, בעוד לבניות בינוניות (Intermediate Egret) וכפנים אפריקאים פוסעים ושולים פרוקי רגליים מהמים הרדודים. בופאלו קם בכבדות ושב מייד לשכב. צבאי תומסון וגרנט מנתרים בקלילות, נעצרים ורוכנים ללחון עשב. איביסים קדושים (African Sacred Ibises) יורדים מהעננים בטור מסודר. מהמרחק ומהגובה הם נראים אוריריים לפחות כמו העננים, לבנים כמותם. ציפורי טגואן (Hamerkop) ניצבות בצד הדרך כאבני שפה חומות, מטמינות את מקוריהן העבים בין כתפיהן. עין מנצנצת מעל למקור. שני זוגות של חובת קורי (Kori Bustards) מהלכים קרובים לנו בהידוס כבד ומקרינים רצינות תהומית. מעבר להם, על גדות אגם רחוק ובין עשרות גנו, מתבלטת צלילת של שני קרנפים שחורים, מלווים בגור קרנפונים. אריה קרב אליהם, רעמתו עבותה וסבוכה. שני הקרנפים הבוגרים נערכים למולו, והוא ממשיך ללכת, חולף על פניהם אל עבר הגנו, שנדרכים.

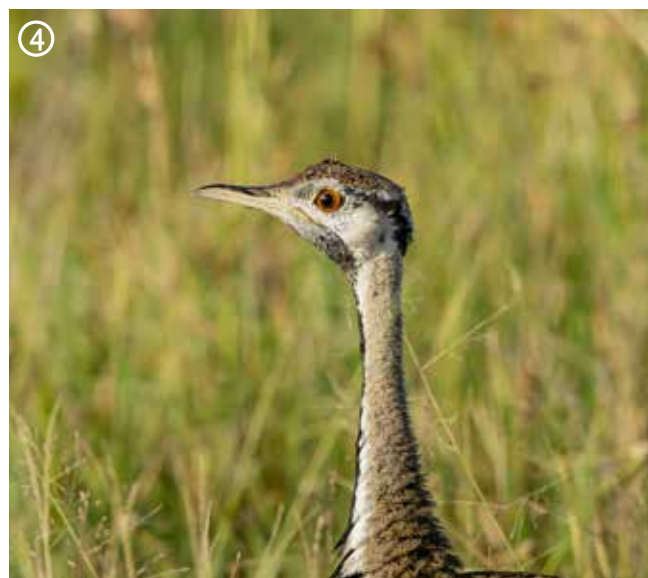
②

מדרך צדדית מופיעים שתי לביאות ואריה צעיר, פניהם רוחשים זבובים. אולי יצאו לציד, אולי רק משנים מקום רביצה. הצבאים נדרכים, בוטשים ונמלטים בהירה מהירה. זברות זוקפות ראש ובופאלו מניד את קרניו. האריות עוקפים אותו בזהירות ונעלמים באחו הלח. החיות שבות לשלווה שמאפינת את המכתש, שגוני הירוק העשירים שולטים בנוף, כמו גם הקרירות הרעננה. היפופוטם מהלך בכבדות צמיגה, משמניו מרטיטים והוא כמעט נזל מצעד לצעד. הוא יורד מהמדרון המיוער והולך לאגם, מרגיש בנוח בשל הלחות. הוא עוצר רגע להעיף בנו מבט מאיים מעיניו המצומצמות, וממשיך הלאה. רגליו הקצרות מתקשות קצת לעבור גבנונית קטנה. לאחר כמה ניסיונות גמלוניים

1. איביסים קדושים.
2. פניית קסדה.
3. עגור כתר.
4. חובה שחורת-בטן.

③

④

הוא חולף אותה וממשיך לרטוט ולנזול בדרכו לאגם. על הדרך מופיע פיל, על גבו רוכבים קרעי ענן. הוא פוסע לעברנו באיטיות, כמו אין לזמן משמעות עבורו. אוזניו מתנופפות, זנבו מיטלטל, גם חדקו נע בנינוחות אדישה. חיטיו מופנים קדימה, כחניות מוכנות אלי לקרב. הוא מתקרב, דמותו ממלאת את כל המבט. אנו עוצרים נשימה קולקטיבית, והוא צועד שווה נפש וכל כמה שאנחנו חושבים שבלתי אפשרי שהוא יהיה קרוב עוד יותר, הוא ממשיך ומתקרב ודמותו ממלאת כעת לא רק את המבט, כי אם את כל החושים. הוא במרחק של מישוש. עורו מרשרש, נודף ריח של בוש יבש ושל שקט מוחלט. אוזניו מסתירות את נוף המכתש. הוא משיק כעת לטנדר, ממשיך לעקוב אחריו בעינו הקטנה. הוא צועד בדומייה ומניע אט אחורה את אישורו שנותר ממוקד בנו. גם אנחנו שותקים. ביראה. לא נושמים. טובעים באישורו שהוא כמו באר עמוקה ועתיקה; תודעה קדמונית ובלתי מושגת. גופו עובר את כל הטנדר, והוא מתחיל להתרחק באותה איטיות שקטה ובטוחה. אוויר ממלא את ריאותינו. תומאס פורץ בצחוק של הקלה ושל שמחה, ואז כולנו בזה אחר זה, והטנדר מתגלגל במצהלת שחוק בלתי מרוסנת.

עוד שני קרנפים מהלכים במרחק, ושלישי רובץ מנומנם. זברות מתערבבות בגנו ובצבאים, ומשפחה של אריות מטופלת בכפירים מגודלים. היא פקעת פרוותית. ראש נסמך על בטן, זנב מכשכש ומדגדג פנים, שפם רוטט ורגליים מתחככות. גב מתגלגל, וראש ממחר ומתפוס בעלות על הבטן שנגלית, עיניו ממצמצות בהנאה בטלה. כולם מתרפקים על קרני השמש: מומחיותם העיקרית של האריות. לפחות כשאינם צדים, או שואגים. עדר יענים קרב אל הדרך בעיכוש של זנבם הלבן והמותפח. ראשם מתנדנד על צוואר ארוך ודק, מעלה מטה, מינה ושמאל. זכר של חובה שחורת-בטן פותח במופע ראווה. מנתר אל ראשו של סלע, מכנס את צווארו הארוך ומותח אותו, חובט בכנפיו ופורס את זנבו. זוג של עגורי כתר רוקד לפנינו. הם קדים זה לזה, וכשהם

זוקפים את ראשם על צווארם הארוך, כתר הנוצות מתנדנד כבלורית זקורה. הם חגים יחד, פורסים כנפיים וטופחים בהן ושוב מתנדנד כתר הנוצות הזקוף. מקור נפער בקריאה, ועוד סדרת קידות וניתורים לאוויר. שני זוגות נוספים של עגורי כתר חולפים במעוף, והקריאות הופכות לגרניות. פניניות קסדה מהדסות כמטרונות שמנמות. קרנף נוסף יורד מהמדורות המיוערים אל כרי המרעה ומביא את הספארי לסופו.